

Svoji sestrici Josipini.

Na mrtovaškem odru
sredi mladih rož
spava bleda deva . . .
Skozi pajčelan
pomladansko solnce
milo jo obseva . . .
Sanja sredi rož
o pokoju vednem,
ki gomile krije,
sanja o ljubezni,
ki na nebu sije,
in o sreči sanja

ki na svetu ni je!
Sanja sredi rož! . . .
Sladek takšen san je,
ki na svetu širem
vsem ljudem neznan je . . .
In tam sredi rož
ona zdaj ga sanja,
in na naše boli,
naša zdihovanja
sladko se smehlja
kakor živa roža
sredi mrtovih rož . . .

Bogomila.

Nebo se žari . . .

Nebo se žari,
zemlja se smeje,
ptička žgoli
v cvetju vrh veje.

S plameni v očeh,
s cvetovi v laseh
pomlad prihaja,
poslančka iz raja.

In grčavi hrast
ji pokima:
„Dober dan, vsa čast,
pomlad — posestrima!“

In dren, trdni dren,
sicer okoren —
kako je razveseljen
in zgovoren!

Ĥaj hrast, kaj dren —
a srca živa!
Otroci, ven,
pomlad je tam ljubezniva!

Pomlad ljubezniva,
dober dan!
Mladost se odkriva
ti sredi poljan!

Daj solčnih nam žarkov,
daj nam cvetov,
daj rož, da jih nesemo
mami domov!

Fran Žgur.

